

Mag. Dr. Ägidius J. Zsifkovics

Diözesanbischof Dijecezanski Biškup Megyéspüspök

Pastirsko pismo za svetak svetoga Martina 2021.

***Draga dijecezanska obitelj,
sestre i brati u Gospodinu!***

Mi doživljavamo mnoge promjene u djelu i gospodarstvu, u politici, u društvu ukupno, i u Crikvi. A mi zapravo sve ove promjene nek malo razumimo. Teret pitanj je veći od svakoga površnoga pokušaja prehitroga odgovora. Čini se, da je vrijeme zrelo za novo razmirenje.

Mnoge agresije, neiskrenosti i nepromišljenosti su dostkrat u tom pomišane. “Kada će konačno opet biti tako kot prije?”, moglo bi biti jedno od zamamljivih pitanj. Ki postavlja prava pitanja i ki more izdržati ovu svu nesigurnost? Kot se čini, se naša dob raspadne - i ovo bolno iskustvo sliši med stare i nove rane našega človičanstva. Boriti se protiv vrimenta, ili se prilagoditi vrimenu, to nije koncept spasenja. Lakucjena receptura neodređenih željov i obećanj je već spodobna človičjemu precjenjivanju sebe. Pandemijom, za ku smo mislili, da smo nju jur svladali, su se mnogi dosadašnji koncepti o normalnosti postavili u pitanje, društva raskolila, obitelji i prijateljstva prekomjerno opteretila. Protivniki cipljenja i ki se zalažu za cipljenje, ki kritiziraju i ki branu državne propise se nadalje nepomirljivo suočavaju jedni s drugimi. Manjkaju ljudi, ki djelaju, i djelatna mjesta. Manjkaju ljudi u podvaranju i ljudi sa socijalnom odgovornošću. Kako se čini, manjkaju i političari, ki prvo vidu dobro cijeline, prije nego mislu na svoje vlastite rezultate ankete. Manjkaju vračitelji, žene i muži u bolesničkoj službi a i svećeniki. Skrb za resurse našega stvorenoga svita i za budućnost naše zemlje se još uvijek potiskuje i riva na stran. Govor o Bogu, početak stvaranja i stvorenja, postalo je mlačno i

slabo. Životni uvjeti su bolji postali, znanost se dostkrat razvija tako, da nam zimi je dah, a ipak se je mnogokrat zgubio optimizam prošlih desetljeć o napretku.

Sva ova iskustva, i još mnogo svega već, nesmu nas prepustiti dvojenju i plašenju, strahu i depresiji. Ali ona nam jasno kažu: i svit se raspadje. Mi jur živimo u novom svitu i pitamo: Ča se more od nas potribovati i očekivati i ča moremo i smimo činiti?

U mojem pastirskom pismu za Martinju 2020. sam, u pogledu na svetoga Martina, patrona naše zemlje i naše biskupije, govorio o tri veliki osnovni držanja:

O *spiritualnosti*, *duhovnosti*, kot putu k Bogu i zajednici vjere s Crikvom.

O *sinodalnosti*, kot osposobljenju na slušanje i učenje, na pripravnost, da se djela skupa a ne jedan protiv drugoga, i kot otvorenost za obnove i promjene. Medjutim je sinodalni put postao put, ki kaže u budućnost, na koga nas sve, i našu malu i mladu dijecezu, papa Franjo poziva. Idimo ov put skupno, ali i u velikom strahopoštovanju.

A ja sam spomenuo i *solidarnost*. Ravno sveti Martin nas je sve ohrabrio, svejedno, gdo smo i ke zadaće su nam predane, da rastemo iz sebe u tom, da se obratimo k ljudem i smo ovde za ljude.

Na ovu Martinju pozivam sve, ponovno otkriti tri osnovna držanja - zato ne moramo biti posebno pobožni.

1. Zahvalnost i poniznost

Nijedan od nas more i mora si ov svit ponovno izmisliti. Nam svim je mnogo darovano i velikoga povjerenost. Jerbinstvo, s kim smimo u našoj zemlji i Crikvi Gradišća upravljati i ko smimo oblikovati, je mnogostruko i bogato. Dugo vrime smo bili izgraničeni, zaista siromahi, još ča u nedavno vrime smo živili na granici uz smrtonosni Željezni zastor. Djela je bilo malo, tako kot je i žitak bio skroman. Mnoge obitelji morale su dostkrat rastavljeno živiti i preveć njih se je iselilo, ufajući se u budućnost, ka će biti vridnija življenja. Danas je, hvala Bogu, mnogo ča drugačije. Društvo, ko drži "lakomnost" za "cool", društvo, ko nosi pečat "hiperkonzuma i zabave", egocentrizam, su jur umrli, iako još ponekad buknu. Posebno mladi ljudi nam jur kažu novi put: ne na svaki način već pinez, već djela, zato ali već vrimena jedan za drugoga.

Ja Vas prosim za poniznost i zahvalnost - one bi morale biti glavne riči našega žitka. Oni mnogi ljudi, ki su ravno u posljednji mjeseci išli ča do skradnjega, učinu me poniznim, njim svim od srca hvalim. Ja osobno hvalim za molitvu i sućutenje, ča me je u mojem korona-betegu hrabrilo i kripilo. Mi hvalimo svim ljudem, ki su pred nami živili, ke nikada nesmimo pozabiti, iako su bili prognani, zatajani ili umoreni. I ove rane slišu nam i našoj povijesti. Ali mi moremo pokazati i ča velikoga, živili smo solidarnost i u dotičnom vrimenu smo konkretno ostvarili kršćansku ljubav prema bližnjemu. Za sve ovo hoću hvaliti!

Poniznost i zahvalnost bila su i osnovna držanja svetoga Martina.

2. Pazljivost i pažnja

Mi nismo otok blaženih i roj zadovoljnih sa samim sobom. Nam je mnogo svega povjereno: ova lipa i bogata zemlja, uzbudljiva povijest, jeziki i kulture, raznolikost narodnih grup, talentov i nadarenj, i ugradjenje u veliku kršćansku vjersku tradiciju sa zraslom različitošću i raznolikošću Crikav. Za već ča, ča nam je darovano, su nam drugi nenavidni, a za već čim, ča drugi jur imaju, ne bi tribali hlepiti.

Medjusobna pažnja nam ali uvijek daje gledati prik ruba pladnja svakidanjega žitka. Pred nekoliki dani krenula je jedna hodočasnička grupa iz Gradišća u Rim, da pohodi grobe apoštolov, sastane se s papom, oblikuje austrijanski nacionalni svetak s ekumenskom molitvom u našem veleposlanstvu ter svečuje u crikvi Anime nediljnu svetu mašu s nimškom zajednicom. Novi oltar darovale su dijeceza i zemlja.

100-ljetno Gradišće i 60 ljet stara biškupija mogle su i tim staviti znak pažnje: Naš svit je veći, nego mi to kadakoč kanimo priznati i mi nosimo veliku odgovornost jedni za druge.

Pažnja znači i, ograničiti beskrajna potribovanja slobode i približiti se jedan drugomu. Zato Vas prosim, u pogledu na medjusobnu pazljivost i u pogledu na slobodu, ku smo jedni drugim dužni: Dajte se, prosim Vas, cipiti! Ovo velim, ar sam morao doživiti i iskusiti, o čem govorim.

Sveti Martin je bio posebno pazljiv i pozoran suvrimenik, i zato putokaz dalje od svoje dobe.

3. Ufanje i zaufanje

Ljudi, ki razmišljaju, govore o tom, da doživljavamo danas tihu revoluciju, ka da bi bila čuda veća od industrijelne revolucije. Da li je to digitalna revolucija, morebit još uopće ne moremo reći.

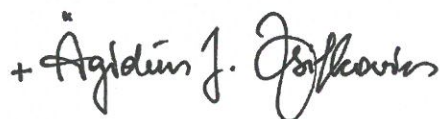
Ja bih si željio, da bi to bila revolucija ufanja i zaufanja. Mi nesmimo sve, ča moremo! Kako ćedu ljudi zutra umirati? I u kakovu budućnost ćedu se roditi naša dica? Će nam se ugodati, da slušamo jedni na druge, da se sastanemo jedni s drugimi, da razlikujemo dobro od zla, važno od nevažnoga i skupno idemo put, ki pelja u dobru, ljudsku i življenja vridnu budućnost?

Ja hoću Vas sve ohrabriti, hoću Vam dati ufanja i zbuditi zaufanje. Ne zato, ar sam slip optimist, nego realist, komu se Bog nije izgubio. S Bogom računati, ne pelja u bankrot, u propast. U njega se zaufati, u njega vjerovati, učini nas ljude velikim, morebit većim, nego mi za sebe mislimo.

Hodmo s zahvalnošću i poniznošću, s pazljivošću i pažnjom, s ufanjem i zaufanjem i nadalje naš skupni put u budućnost! Ovo smo dužni svetomu Martinu, patronu naše zemlje i biskupije, ljudem pred nami i s nami i onim, ki ćedu za nami oblikovati Crikvu, zemlju i društvo.

Pozdravlja i blagoslivlja Vas

Vaš

A handwritten signature in black ink, reading "Agidius J. Jankovic". The signature is written in a cursive style with a small cross at the beginning.

željezanski biskup

Ovo pastirsko pismo neka se pri Božji služba na Martinju, 11. novembra ili na slijedeću nedilju, 14. novembra pročita.